

İLK
Kitap
yayınevi

SARMAŞIK

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
İşletme Koordinatörü: Fatih Can
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: Baran Ekber
Kapak Tasarım: Merve Ökten

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Kasım 2025

ISBN: 978-625-5779-31-1

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

SARMAŞIK

Mehmet Emre Yılmaz

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM - GÖLGENİN İZİNDE	9
Murat'ın Sessizliği	11
Barış'ın Kayboluşu	15
Kenan'ın İlk Heyecanı.....	19
Murat'ın Kazası... ..	22
Sokakta Çöküş	25
Kenan'ın Borçları.	29
Kesişmeye Doğru	33
İKİNCİ BÖLÜM - YOL AYRIMI	37
Kapının Ardında	39
Barış'ın Gelişi	41
İlk Karşılaşma	43
Karanlığın İçinde.....	45
Çember	48
Kenan'ın Gecesi	50
İç Sorgu	52

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM - UMUTLA ÇATLAYAN DUVARLAR 55

Murat'ın Çocukluğu.....	57
Bariş'in Annesi.....	59
Kenan'ın İlk Adımı.....	63
İlk Sohbet.....	67
Bariş'in İtirafı.....	70
Ortak Gökyüzü.....	73
Aynı Gökyüzü Altında.....	76

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM - İKİ YARIM, BİR UMUT 79

Patlayan Sessizlik.....	81
Suskunluk Duvarı	84
Bariş'in Öfke Krizi.....	87
Kenan'ın Yeni Rutinleri	90
Murat'ın Kararı	94
Bariş'in Karanlıkla Hesabı.....	97
Sessiz Bağ	100

BEŞİNCİ BÖLÜM - KIRILMA NOKTASI.... 103

Doktorun Önerisi	105
Yeni Başlangıç.....	109
Yeni Kapı.....	113
Murat'ın Seansı.....	118
Bariş'in Seansı.....	122
İlk Yakınlık.....	127
Yeniden Filizlenen Yol.....	132

ALTINCI BÖLÜM - KÖK SALMAK	137
Yol Arkadaşlığı	139
İlk Adım	144
İlk Küçük Başarı.	150
Sözün Gücü.....	154
Basına İlk Adım	158
Konferans Sahnesi....	163
Sarmaşık'ın Büyümesi	167
YEDİNCİ BÖLÜM - FİLİZLER	171
Yeni Başlangıç	173
Ailelerle Hesaplaşma	178
Büyüyen Sarmaşık.....	182
İlk Büyük Proje... ..	187
Ulusal Konferans....	192
Köklerden Dallara ...	197
Filizler.....	201

BİRİNCİ BÖLÜM
GÖLGENİN İZİNDE

MURAT'IN SESSİZLİĞİ

Murat otuz yaşına bastığında, aynada, gördüğü yüz artık ona yabancıydı.

Bir zamanlar sabahları tıraş olurken yüzüne serin su çarpar, aynadaki görüntüsüne gülümserdi. Ofise giderken elinde kahvesi, kulaklarında müzik, içinde “Her şey kontrolümde” hissi olurdu. Şimdi ise gözlerinin altındaki morluklar, sanki yılların değil, kendi ellerinin kazdığı kuyular gibiydi. “Ne ara bu kadar yoruldum?” diye fısıldadı. Cevap, sadece aynadaki buğuda beliren nefesiydi. Bir zamanlar düzenli taranmış saçları, ışıldayan bakışları ve gençliğin verdiği umut vardı. Şimdi o yüz, sanki bir gecede değil de, yılların acımasız elleriyle yavaş yavaş oyulmuş bir maskeye dönüşmüştü. İçinde taşıdığı o yorgunluk artık sadece ruhunda değil, yüzünün her çizgisindeydi. “Ben kimim?” diye sordu kendine. Ama karşısındaki adam susmayı tercih etti.

Her akşam aynı döngüye kapılıyordu. İşten çıkınca adımları otomatikleşmiş bir makine gibi köşe meyhaneye yöneliyordu. Masası belliydi; cam kenarında, loş ışığın altındaki köşe... Duvarlarda eski müşterilerin solgun fotoğrafları, bardak seslerine karışan boğuk bir radyo. Garson artık sipariş sormazdı. Sadece başını sallayıp aynı düzeni tekrarlardı:

Bir şişe rakı, birkaç meze, bir tabak zeytin, bir tabak sessizlik. Bu bile utancını büyütüyordu; çünkü bağımlılığı artık sadece kendisinin değil, başkalarının da ezberlediği bir alışkanlığa dönüşmüştü. Her yudumda kendine aynı bahaneyi tekrarlıyordu: “Bugün çok stresli geçti... Bir tek yudumla rahatlayacağım.”

Ama o tek yudum hiçbir zaman tek yudumda kalmadı. Bardaklar doldu, boşaldı. Masanın üzerinde dizilen şişeler, sanki her biri kaybettiği bir günü temsil ediyordu.

Bir gece, camdan dışarı baktı. Sokakta yürüyen insanlara, el ele gezen çiftlere...

Onlardan biri olabilirdi. Ama artık aralarında yoktu. “Bir zamanlar onlardan biriydim” diye düşündü. “Şimdi yalnızca bir gölgesiyim.”

O gece eve döndüğünde saat çoktan on biri geçmişti. Apartmanın koridoru sessizdi. Anahtarıyla uğraşırken metalin kapıya çarpan sesi bile içini ürpertti.

Kapıyı açtığında küçük kızını gördü; okul çantası hâlâ sırtındaydı, kanepeye kıvrılıp uyuyakalmıştı. Yanında oturan eşi gözlerini ona dikmişti. Sesi buz gibiydi:

— “Unuttun, değil mi?”

— “Neyi unuttum?” diye kekeledi Murat.

— “Bugün veli toplantısı vardı. Kızını okul çıkışında sen alacaktın.”

Sözler boğazında düğümlendi. Kızının okul çıkışında tek başına beklerken etrafına bakışını, diğer çocukların anne babalarıyla el ele yürüyüşünü hayal etti. Küçük kalbinin sessizce kırılışını hissetti. O anda eşinin gözlerinde ne öfke ne de kırgınlık vardı. Sadece derin bir tükenmişlik...Defalarca yaşanmış aynı sahnenin yorgunluğu.

Kadın sessizce ayağa kalktı, kızlarını kucağına aldı ve odalarına gitti. Murat, salonda tek başına kaldı. Saatin tik takları duvarlarda yankılandı. “Yine unuttum” dedi kendi kendine. “Yine söz verip yine unuttum.” Kendini banyoya attı. Musluğu açtı, yüzünü soğuk suyla yıkadı. Aynaya baktığında karşısında duran adam, gençliğinin parlak gözlü Murat’ı değil; bitkin, donuk bakışlı bir yabancıydı.

Sakalları dağınık, dudak kenarında beyaz köpükler birikmişti. “Ben ne hâle geldim?” diye fısıldadı. Ama ertesi gün hiçbir şey değişmedi. Yine aynı meyhane, aynı masa, aynı yalan: “Sadece bugünlük...”

O “bugün” her gün tekrarlandı. Sabahları işe giderken ceketinin cebine sıkıştırdığı küçük şişe, artık kahvaltıdan daha vazgeçilmezdi.

Ofiste kimseyle göz göze gelmeden bilgisayarın başına oturur, öğle molasında dışarı çıkar, ara sokakta bir yudum alıp kendine yalan söylerdi: “Böyle daha iyi çalışırım.”

Bir gün masasının çekmecesinde kızının çizdiği bir resim buldu. Bir ev çizilmişti.

Yanında bir anne, küçük bir çocuk... ama baba figürü yoktu. Resmin altına titrek bir yazıyla şu not düşülmüştü:

“Babam işte galiba.” Murat’ın elleri titredi. “Galiba...” Kendi kızının bile emin olamadığı bir baba figürüydü artık.

O gece bardağını eline aldığı anda eli titredi. Kadeh dudaklarına yaklaşmadan masaya bıraktı. “Bugün içmeyeceğim” dedi kendine. Ama on dakika sonra yeniden doluydu bardağı. Bağımlılık böyle bir şeydi; mantığın sustuğu, iradenin kaybolduğu, vicdanın ise içkinin dumanında boğulduğu bir bataklık. O an aynaya bakarken zihninde eski bir sahne canlandı.

Henüz on altı yaşındaydı. Yaz akşamıydı; mahalledeki büyük çocuklarla birlikte sahil kenarına oturmuşlardı. İçlerinden biri gizlice bir şişe bira getirmişti.

Kahkahalar, gençliğin cüretkâr cesareti... Şişe elden ele dolaşırken sıra Murat’a geldi.

— “Bir yudumdan bir şey olmaz” demişti yanındaki.

Murat tereddüt etmişti ama kalabalığın içinde geri adım atmak istememişti. Dudaklarını şişeye değdirdi. Köpüklü sıvı boğazından kayarken içi yanmıştı. Ama arkadaşlarının gülüşleri arasında kendini güçlü hissetmişti. Sanki bir eşikten geçmiş, çocukluktan çıkıp “adam” olmuştu. O gün, “Biryudumdan birşey olmaz” cümlesizihninekazınmıştı. Yıllar sonra, meyhanedeki masasında aynı sözü farklı bir tonla tekrarladığını fark etmedi. Artık bu cümle, gençliğin masum cesaretinden değil, alışkanlığın kör edici esaretinden fısıldanıyordu.

Her yudum, biraz daha karanlık bir kuyuya inmek gibiydi. Ve Murat o kuyunun dibinde, kendi gölgesine bakarken bile kim olduğunu hatırlayamıyordu.

BARIŞ'IN KAYBOLUŞU

Üniversitenin ilk yılıydı.

Baharın serin ama umut dolu havası, hazırlık binasının taş merdivenlerine sinmişti.

Çimlerde oturan öğrenciler gitar çalıyor, kahkahalar kampüsün duvarlarına çarpıp yankılanıyordu.

Barış, sırtını duvara yaslamış, dizlerinin üzerine kitaplarını yığılmış, etrafındaki kalabalığı izliyordu. Yeni bir şehir, yeni yüzler, yeni bir başlangıç... Ama içindeki sessiz tedirginlik, yabancılığın gölgesi gibi peşindeydi. Grubun içinde öne çıkan, kendini herkesten özgüvenli gösteren bir çocuk çantasından küçük, buruşturulmuş bir paket çıkardı.

Dudaklarının kenarında meydan okuyan bir gülümseme belirdi.

— “Denemek ister misin? dedi. Rahatlatır, kafadaki bütün stres uçar gider.”

O anda, Barış'ın içinde iki ses çarpıştı. Biri korkuyordu: “Hayır, bulaşma. Bu, senin yolun değil.” Diğeri fısıldıyordu: “Reddedersen dışlanırsın. Yalnız kalırsın.” “Bir yudumdan, bir nefesten ne olur ki?” diye düşündü. Grup ona baktı. Herkes bekliyordu.

Bir çocuk omzuna vurdu:

— “Hadi Barış, bir kereden bir şey olmaz.”

Bir diğeri güldü:

— “Korkak mısın yoksa?”

O küçücük cümle, gençliğin kalbine bir hançer gibi saplanmıştı. Barış'ın yüzüne kan yürüdü. “Korkak” damgasını yemek, onun için

ölmekten beter gibiydi. Parmakları titredi, paketi aldı. Küçük bir nefes çaktı. Boğazı yandı, gözleri sulandı. Ama etraftaki kahkahalar, alkışlar, omzuna vurulan dostane eller... O an, Barış ilk kez ait hissediyordu. Oysa o nefes, onu kendine değil, karanlığa ait kılıyordu. Ve işte o an, farkında olmadan, kayboluş başlamıştı.

Aradan aylar geçti. Başta “Arada sırada” dediği o nefes, sınav haftalarında “sadece rahatlamak için” bahanesine dönüştü. Sonra yalnız gecelerde, sonra sıkıldığında... Ve bir gün, gerekçe bile kalmadı. Artık bu onun rutiniydi.

Bir gece, odasının karanlığında sırtüstü uzanmıştı. Tavana baktı, ellerini göğsünde birleştirdi. Zihni uyuşmuş, kalbi hızla çarpıyordu. Kendine fısıldadı: “Ben böyle çok daha güçlüyüm.” Gözlerini kapattı, her şey sanki daha kolaylaşmış gibiydi. Ama sabah aynaya baktığında, gözaltları morarmış, yüzü solmuştu.

Dudaklarının kenarında kuruyan bir yara, uykusuz gecelerin iziydi. Bir an aynadaki yansımaya baktı ve içinden sessiz bir ses yükseldi: “Güçlü değilim... mahvoluyorum.” Ama Barış o sesi susturmayı seçti. Çünkü gerçeklerle yüzleşmektense bir nefes daha almak çok daha kolaydı. Her nefes, bir parça daha kimliğini silip götürüyordu.

Bir sabah, dersine gittiğinde kimse onunla konuşmadı. Eskiden kahkahalarla dolu grubun yerinde sessizlik vardı. Bir arkadaşının mırıldandığını duydu:

— “Barış çok değişti.”

Bir diğeri fısıldadı:

— “Artık aynı çocuk değil.”

Haklıydılar. Eskiden derse geç kalmaktan korkan Barış, artık haftalarca okula uğramaz olmuştu. Telefonuna gelen aramaları reddediyor, mesajlara cevap vermiyordu.

Odası karanlıktı, perdesi kapalıydı. Masasının üzerindeki kitapların yerini boş sigara paketleri, kararmış bardaklar almıştı. Her geçen gün, dış dünyayla arasındaki bağ biraz daha kopuyordu. Artık sadece kendi gölgesiyle konuşuyordu.

Bir gece, cebinde kalan son parayı saydı. Elleri titriyordu. Ya bir şeyler yiyecekti... ya da bir torba alacaktı. Karar vermesi uzun sürmedi. Karnı sustu, arzusu konuştu. Yağmurlu bir akşamda, arka sokakların karanlığına karıştı. Kaldırımlar ıslaktı, tabelalar titriyordu. Bir köşede bekleyen satıcıya yaklaştı. Adam göz ucuyla baktı, hiçbir şey söylemeden elini uzattı. Paralar avuç değiştirdi. Ve Barış bir kez daha kendi karanlığına imza attı. O an, kalabalığın içinden geçti. İnsanlar ona bakmadan yürüdü. Kadınlar yanından geçti, çocuklar güldü, arabalar korna çaldı. Ama kimse durmadı. Kimse fark etmedi. Dünyanın en kalabalık yerinde, Barış hiç olmadığı kadar yalnızdı.

Bir köprünün altına sığındı. Üzerine çektiği mont suyu geçirmiyordu artık, sanki kalbini de ısıtmıyordu. Dizlerini göğsüne çekti, başını duvara yasladı. Gözleri yarı kapalı, dudakları kurumuştu. Kendine fısıldadı: “Bir kişi bile yok mu? Bir kişi...”

Ama cevap yoktu. Sadece rüzgârın soğuk ışığı, uzaklardan gelen siren sesi, su damlalarının duvarlarda yankılanışı... Gözlerini kapattı. Zihninde bir sahne belirdi: Üniversitenin ilk günü, o kalabalık, o kahkahalar, o “Hadi bir kereden bir şey olmaz” sesi... Ve o günden bugüne kadar geçen her saniye, bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Bir damla yaş, yanaklarından süzüldü. O yaş, yılların birikmiş pişmanlığıydı. Ama bu kez ağlayacak gücü bile kalmamıştı.

Barış sessizce, şehrin gürültüsü içinde kayboldu. Yalnız, ıslak, görünmez bir siluet gibi... Bir zamanlar umut dolu bir gençti, şimdi